

Postmodern dünyada kýbleyi bulan adam / Sefa Koyuncu

Ekleyen Üçüncü Yeni
Pazartesi, 31 Ocak 2011
Son Güncelleme Pazartesi, 31 Ocak 2011

Abdülhakim Murad (Timothy Winter)

"Behir bođuluyor, behrin sakinleri de öyle. Güzide dimađların pervasýzlyđý, anlayýpsýzlyđa dönüpmüþ, hâb-ý gaflet çođu insanın dönüpmüþ bulunan bir Alzheimer hastalyđý halini almýptýr” sözleriyle çađdaþ insanýn dramýný çarpýcý bir biçimde ortaya Murad'a göre, “Çevresel bir kýyâmet karpýlyđý alýnan taktik yaþantý, kýsa süreli olarak baþýmýzý göđe erdiriyor; ama arca geriye ve boþanma, intihar, depresyon ve uyupturucu yüklü kiþisel ve sosyal kabristana dönüþüyor..."

POSTMODERN DÜNYADA KIBLEYÝ BULAN ADAM / Sefa KOYUNCU

Timothy J. Winter, 1960’da Londra’da dođdu. Westminster School’da eđitim gördü. 1983’te Cambridge Üniversitesi Arapça bölümünden birincilik derecesiyle mezun oldu.

Timothy J. Winter’den Abdülhakim Murad’a Müslüman olarak Abdülhakim Murad ismini alan Winter, dünyаныn en eski üniversitelerinden biri olan El-Ezher’de Müslüman hocalardan üç yıl eđitim aldı. Habib Ahmed Mashhur el-Haddad’la birlikte tercüme merkezi kurduđu Cidde’de üç yıl yaþadı. Dostluk kurduđu Yemen ve Hadramut’daki Ýslami çevrelerle irtibatýný sürdürdü. 1989’da Ýngiltere’ye geri döndü ve Londra Üniversitesinde 2 yıl Türkçe ve Farsça eđitimi aldı. 1992’de Oxford Üniversitesinde “Osmanly Devleti’nin dini hayatý” konusunda doktora yaptı. 1996 da Cambridge Üniversitesinde “Ýslâmî araþtırmalar” doçenti oldu.

Ýmâm-ý Gazâlî hazretlerinin Ýhyayý Ulûmuddin adly eseri baþta olmak üzere, pek çok önemli eserin Ýngilizce’ye tercümesi ve eserlerini, düzenlediđi özel programlarla tanıttý. Abdülhakim Murad, BBC rodyosuna sýk sýk katýlýr ve zaman zaman The Independent, Q-News International, Britain's premier Muslim Magazine gibi dergilerde yazýları yayýnlanýr. Cambridge Üniversitesi Ýlahiyat Fakültesi’nde öđretim görevlisi olan Winter, eþi ve çocuklarıyla birlikte Cambridge’de yaþamaktadır.

Abdülhakim Murad (T.J. Winter), “Postmodern Dünyada Kýbleyi Bulmak” (1) isimli eserinde yaþadýđýmız çađın kronikleþen meselelerine ve özellikle Batý dünyasýndaki sosyal çöküntüye dikkatleri çekmekte, sahte kurtuluþ reçetelerinin insan günümüzün postmodern yaþayýþlarına sürüklediđini belirtmektedir. Modern Avrupa’nýn sosyal yönden çözümlüþünü istatistikler aþyklayan Abdülhakim Murad, postmodernitenin, pençesine düþen Batý’nýn ‘çýldýrmak üzere’ olduđunu ifade ederek böyle demektedir: Bugün Ýngiliz çocuklarınýn yüzde 34’ü evlilik dýþý dođuyor. Benzer oranda yetiþkin ise boþanma sonuçlarını yaþýyor. Yirmi yıl içinde, ulus çapýnda çocukların ancak yarýsýndan daha azý anne ve babanın beraber yaþadýđý büyütülecek. Birbiri ardýnca gelen sosyal felaketlere dair birkaç tartýpmalý hususa gelince: ABD’de mahkumların yarýsýndan çođunun parçalanmýþ ailelerden geldikleri, erkek ve kadınların ileri yaþlarda dahi anne-babalarının boþanmasýndan derin psikolojik zarar gördükleri biliniyor. Kimse feragatte bulunmuyor. Kiþisel özgürlük putuna boyun eđerek, hepimiz, haklarımız için yaygara koparıþ görevlerimizi es geçiyoruz. Bu ders, asap bozucu ama aþıktýr. Cinsel tacizler üzerine günümüzdeki þiddetli tartýpmalar anlýyoruz ki, bundan böyle özel arzuların tecavüz edemeyeceđi bir kamusal alan yok gibidir. Erkek ve kadınların birbirine geliþigüzel karýþtırýldýđý, ayartma ve sadakatsizlik yönünde radikal bir þekilde artmýþ fırsatın bu derece herkese aþık olduđu daha önce asla var olmamýþtı. Bu, artık en ahlak karpýtý gazetecilerin ya da sosyal stratejistlerin dahi görmek zorunda olduđu bir durumdur.

Açýkçasý, Batý’da çok eþlilik, Müslüman topraklarda görüldüđü üzere az rastlanýr bir istisna deđil bir kuraldır. Modern Avrupa’nýn sosyal yönden çözümlüþü, vergi gelirlerinde müthiþ bir artýþ beraberinde getirmiþtir. Çünkü Batý’da, ço ne kadar acý çekerlerse çeksinler, isterse intihara kadar varan travmalar yaþasýnlar, sistem çok kadýnla yaþamaya -bireysel hak adý altında bir koruma sunmaktadır. Demek ki, bireysel hakların aile haklarından önce geldiđi gibi felakete götürücü bir anlayýþ kaçınyılmaz bir þekilde hem bireyin hem de ailenin çökmesi sonucunu dođurmaktadır. Söz konusu sosyal çöküþün oraný vergi gelirlerindeki yýllýk artýþ geçmedikçe siyasetçilerin endiþe edeceđi pek bir þey yoktur. Ne var ki, milyonlarca parçalanmýþ ailenin durumu çok acýnasý bir durumdur. Kadınların besleyip büyütme, terbiye etme istidatlarının bastýrylmaktan ziyade övüldüđü getiren tek gelirli ailelerin durumu ise, liberallerin tahmin ettiđinden çok daha ahlaki görünüyor. Yeterince apikar olduđu halde, radikal bir nitelik taþýyan bu teþhisten sonra sorulması gereken soru þu: Acaba çare var mı? Ýslâm, bu sorunun cevabý olarak, Batý’da asla tasavvur dahi edilemeyecek bir çare sunar: Halveti, yani yabancı bir kadýnla erkeđin, yanlarında baþka kimse olmadan, tenhada bulup görüþmelerinin günah olduđunu bildirir. Ahlâki hastalýkların daima bir baþlangýcý vardýr. Ýslam bu tip baþlang

çýkabileceđi sosyal bataklýđý kurutmaya çalyþýr.

Gidipattan endiþe etmeliyiz

Abdülhakim Murad, bu noktada Müslümanlara seslenerek þöyle der: “Müslümanlar bazen Batý’da alie deđerelerini çöküpünün genel olarak insanlýđýn menfaatine bir iþlev göreceđini düþünüyorlar. Dediklerine bakýlýrsa, bu çöküp tercih edilmiþ sonuçtur ve söz konusu toplumun kendi içinde çöküpü, ahlaki açýdan güçlü olan Ýslam’a dünyanýn hakim medeniyeti olarak konumunu tekrar kazanması için yer açacaktır. Bu tezdeki problem, çöküpün diđer medeniyetleri de kapsayabileceđinin düþünülmemesidir. Teknoloji ve refah, artan orandaki zayıfla baþa çýkabilecek sosyal güvenlik sistemlerinin vücuda getirilmesine izin verir. Ama burada da kesin bir ironi mevcuttur: Yeni Dünya Düzeni’ne önderlik eden bir devletin Central Park’ýnda gece yarýsýndan sonra asayıþ sađlanmamaktadır. Salakça bir iyimserlik içinde ya da mutlak totaliterizm peþinde deđilsek –ki olamayız- Batý’daki sosyal gidipat konusunda her halükarda endiþe etmeliyiz. Batýlý ailenin sađlýđýna kavuþması, Müslümanların ilgilenmesi gereken acil bir meseledir. Arkadaþ ve komþularýmızın inançları, gerçekliđin paramparça olup da bizi dinleyemeyecek kadar periþan olmadan önce, görüþlerimizi onlara ifade etmek zorundayız.

Murad, kitabýna “Postmodern Dünyada Kýbleyi Bulmak” ismini vermekle, postmodern bir dünyada yaþadýđýmızý bu hengame arasýnda dođruya ulaþmanın güçlüdüňü çarpýcý bir ifadeyle vurguluyor. Bu bir durum tespiti ve içinde yaþadýđý ortama yakýþýrýlan ad, postmodernizmdir. Post-modernist guru Jean-François Lyotard’ýn (2) ‘bir durgunlaþma dönemi’ olarak tanımladýđý, bayađlýđýn ve sathiliđin hakim olduđu bir tarzda, Batý yeni bin yýla ‘tabula rasa’ boþ bir levha olarak giriyor. “Seçmecilik çađdaþ kültürün sýfýr derecesidir” diyen Lyotard’ýn tespitiyle günün Batýlý reggae (Jamaika müziđi) dinler, bir kovboy filmi izler, öđle yemeđini McDonalds’tan, akþam yemeđini yerel mutfađý yer. Tokyo’da bir Paris parfümü sürer ve Hong Kong’da geleneksel kýyafetler giyer.

Çađın gizemli kavramý

Lyotard’ýn tespitleri Batý insanýnýn, ‘bellek yitimi’ne uđradýđýný, kibiliksizleþtiđini, modernizmin baþlangýc heycanýný yitirdiđini ve bir iddiasý kalmadýđý için rüzgara göre yelken açýđýný ifade eder. Bununla birlikte postmodernizm, ‘gizemli kavram’ olmayý sürdürüyor. Henüz tam anlamýyla açýklýda kavuþturulmuþ deđil. Avrupa ve Amerika’dan postmodernizmin ne olup ne olmadýđý, genel anlamda varlýđý kabul edilen bu olgunun hangi tarihte baþladýđý hakkında farklı yükselmeye devam ediyor. Bu farklı sesler arasýnda tabiidir ki ortak bir tanım da ortaya çýkmýyor.

Bunun sebebi ise Avrupa medeniyetinin asýl kaynađý on beþ asýrlýk muhteþem Ýslâm medeniyetini göz ardý etme çabasýdır. C balçýkla sývamaya kalkýþsanız elbette kaosa sürüklenir, hiçbir iþin içinden çýkamaz, bocalar durursunuz. Bugün insaf sahibi kabul ediyor ki, dünyamız Ýslâm’ýn aydýnlatýcý ýþýkları yayılmadan önce bir kargaþa dönemi içindeydi. Dođusuyla batý koyu bir zulmetin pençesindeydi. Avrupalý zalim derebeylerin ve muhteris papaların tahakkümü altında inim inim inliyor, kadýný þeytan olarak görüyor, insan haklarına ve bilime þiddetle karpý çýkma ilkeliđi gösteriyordu. Arabistan’da ise kýz çocukları toprađa gömülüyordu. Bütün dünyada, güçlü olanın zayıf olaný ezdiđi, tiranların, insanların kendilerine tapýnmaya zorladýđý, adaletsizliđin hakim olduđu bir kargaþa ortamý hakimdi. Taþlar yerinden oynamýþ, dünyamızý bir düzensizlik kaplamýþtı. Yani için de bir “Postmodern durum” söz konusuydu. Ýslâmiyet’in gelipi ile dünyamız aydýnlanmaya ve taþlar yerden oturmaya baþladı. Müslüman olmayan devletler ve özellikle de Avrupa devletleri Ýslamiyet’le gelen hak, hukuk ve adalet prensiplerinden faydalandý. Batý’daki ilmi çalyþmalar Ýslamiyet’ten güç buldu. Modern Batý’ýn dođupunu Ýslamiyet kaynaklýk etti. Bunu iyi anlamak için Bacon’a kulak vermek yeterlidir. Batý’da gözlem ve deney metodlarının öncüsü olan ve Arapça da öđrenmiþ olan Roger Bacon (1214-1294), Arap dili ve bilimlerini öđrenmenin kendi çađ hakiki bilgiye eriþmenin tek yolu olduđunu yazmýþtı. Bacon’ýn perspektife ayrılmýþ olan Opus Majus adlý eserinin beþinci bölümü, Batýlýların Alhazen diye bildikleri Ýbn’ül Heysem’in (965-1032) Optik adlý eserinin bir tercümesidir. Ýslâm ve bundan dođan teknikler, Batý’daki Rönesans biliminin temelini oluþturmuþtur. (3) Bunu böylece kabul edip hakký teslim etmediđiniz müddetçe modernizmin ne zaman baþlayýp bittiđi, postmodernizmin ne olduđu ve hangi tarihlerden itibaren baþladıđý suallerine tatmin edici cevaplar bulmanız güçleþir. Nitekim, postmodernizmle ilgili literatürü tedkik ettiđiniz zaman kendinizi öylesine bir “ting-tank” atmosferinde buluyorsunuz ki, güya meseleyi açýklýda kavuþturmak için yazýlma iddiasýndaki bu eserlerin satýrları arasýndan külliye karmakarýþýk hale gelmiþ zihin yapýsýyla çýkarken, kendi kendinize þu soruyu tekrar sormaktan alýkoyamýyorsunuz: Postmodernizm nedir? Bu soruların cevabýný “Irak’ta Kanlý Þafak” isimli þirir kitabýmda, þu beyitte özetledim: Postmodernlik dünyanýn çýlgýnlýkta zirvesi./ Kaostaki insanýn, türbülansa girmesi!(4)

Bir tarife göre postmodernizm, “yaþýđýn þeyin kuralýný bulmak için kuralsýz çalyþmak” demektir. Lyotard’ýn postmodernizm teorisi adeta Karl Marks’ýn “sürekli devrim”inin kapitalist versiyonudur. Lyotard’a göre “Hiçbir kural ve kategoriye ihtiyaç yoktur; ne olsa gider. Yapmaya ve denemeye devam etmelidir. Yapýlan ne kadar saçma da olsa eninde sonunda kabullenilir ve sonradan meþruyet kazanýr. (5) Feminizmde, eþcinsellikte, ‘özgür kýz’ nalarında, erkekleri kadýnlaþtırma çabalarında, “Artık ailenin reise yok!” çýđýklarında ve ABD’ün Irak’ý iþgalinde, postmodern metod uygulanmýþtır. Önce tepki görmüþ, ancak, ne kadar olsa da, deđiþik varyasyonlarla “devrim” sürdürüldüđü için, özellikle Batý toplumlarında bir ölçüde meþruyet kazan Eþcinsel olduđunu ilân eden Bertrand Delanoe’nun, Paris belediye baþkanlýđına seçilmesi, postmodern kültürün bir

sonucudur. Çaðdaş insanýn huzursuzluđu ve güvensizliđi, ipte bu gayrý tabii ‘kuralsýzlyk kuralý’ndan kaynaklanan sosyal çözüme, savařlar ve terör, postmodern Amerikan stratejistlerince de benimsenen “bulanýk suda balýk avlamak” anlayýşýndan beslenmektedir.

Postmodernizmin temelleri

Postmodernizmin temellerinde komünist yayýlmacý ideolojinin varlýđý bir vakýa olarak ortadadır. Charles Jencks’e göre, “Bugün akademik dünyanýn yarýsý, postmodernizmin ‘olumsuz diyalektik ve yapý bozumu’ndan ibaret olduđuna inanmaktadır”. Sýkça sorulan, “Komünizm iflas etmeseydi postmodernizm bu kadar güç kazanabilir miydi?” sorusuna cevap olarak ise, “Komünistler, klasik yapýlara karşý savař açarken, iflas etmeyi akýllarýna getirmediikleri gibi, dünyaya hakim olacaklarýnýn hesabý içindeydiler” diyeceđiz. Yapýbozumcu postmodernizmin bir strateji olarak, “SSCB’nin Brejnev Doktrini”ne karşý Amerika’da ön plana çýkması ise, Fransýz postyapýsalcýlarýnýn (Lyotard, Derrida, Baudrillard), 1970’lerde, ABD’de kabul görmesiyle bařlar. Ýdeallerinden bugün de asla vazgeçmeyen ve Batý’da bir hayalet gibi dolabmaya devam eden komünizmin-vaktiyle- postmoderniteyi tepvik ederek, kendisine hayat alaný açmaya çalıřtıđý bir gerçektir. SSCB’nin dađýlmasıyla kapitalizm, ‘eni sömür açma bayrađý’ný çoktan ele geçirmiş durumdadır. Abdülhakim Murad’ýn tespitiyle, “Müpterek sosyal ilerleri anahtarı olarak Adam Smith’in rekabete dayalı bireysel menfaat taraftarlýđýný kutsallaptýran Thatcher-Reagan ben merkeziliđi, tüm tepebbüsü tehlikeye atacađýndan dolayı, birçok zayıata sahip çýkýyor. Açgözlülük, zengin insanlar ve mutlu Fİ Bakanlarý meydana getiriyor ama artýk bunun uzun vadeli maliyetinin ödenme zamanýna gelindiđi de gözleniyor. Ekstra polis kuvvetlerine, hapishanelere, güvenlik ekipman ve iřçileri ile ardý arkasý kesilmez güvenlik kontrollerine kadar uzanan geniř bir yelpazede yapýlan ödemelerin faturasý gittikçe ađýrlaşıyor. Sosyalist devrimin bařarýsýzlyđý görüldü, öyle anlaşılyyor ki, kapitalizmin kendi çelipkileri içinde bođulacak”tır.

Modernizmin temelindeki komünist etki ise 1950’li yýllarda uygulamaya konan “Brejnev Doktrini” ile bařlar. Küba hadisesinde, Kennedy karşýsýnda adýmýný geri almasıyla beri, komünist yayýlmacý silah gücüyle gerçekleřtiren tehlikeler getireceđini anlayan Rusya, cihan hakimiyeti idealini “kültür savařý” yoluyla gerçekleřtirmeye çalıřmýştý. Komünist kültür savařý, musallat olduđu milletin milli kültürüne, tarihine, klasik deđerlerine, musikisine, piirine, büyük adamlarýna örf, adet ve geleneklerine sinsi bir savař açmýştýr. Dile saldýrarak nesilleri birbirini anlamaz, dýřarıdaki vatandařlarla ayrı kelime kullanan, klasik eserlerini okuyamaz, belirli sayýda uydurma kelimelerle geniř düpünce sahasýna açýlamaz hale getirmek istemiř. Bu řekilde milletlerarasý sol, bütün dünyada, klasik deđerleri gözden düpürmek için büyük çaba harcamýř, bu uđurda milyarlarca yatýrýmlar yapmýř, iřine yarar her mihraka para dađýmýştýr. Klasik resim yerine dejenere resim, klasik musiki yerine dejenere musiki, klasik piir yerine vezinsiz, kafiyesiz laf yýđýnları ortaya çýkarmýştýr. Kan, řiddet ve řehvet edebiyatýný iřlemiř ve tepvik ahlaki deđerleri küçük düpürmeye çalıřmýştýr. Milli kahramanlarý ařađýlamak, milli tarihi küçümsemek ve tahrif ederek yeni nesil bütün kalemporlarýný seferber etmiřtir. Eđitimin milli deđil kozmopolit olması için çok çalıřılmýştýr. Rusya eninde sonunda ele hedeflediđi ölkelerde bir taraftan da sanayilepmeyi tepvik ederken, milli kültürle ilgili yatýrýmları engellemek için bütün yaygaracı harekete geçirmiřtir. Sanayilepmiş Batý ölkeleri ve bunların lideri olan Amerika ise, tersine, o ölkeleri Pazar haline getirebilmek için sanayilepmeyi önlemek istemiř, sanayilepmenin öncüsü liderleri devirmeye çalıřmýř, milli uyanıřý da tehlikeli gördüđü için, milli davranmýř ve kozmopolitliđi tepvik etmiř, para iřleri ile uđrařan zümreleri tutmuřtur.(6) Ýpte size postmodernizmin ortaya çýkýř Postmodern olarak adlandırdýđýmız “bugünkü küresel kaos ve çýlgýnlýk dönemi” Rusya-komünist blok ile Amerika cepheleri arasýnda 1986 yýlnda SSCB’nin dađýlmasıyla kadar süren koloni kavgasýndan çýkmýřtır. Rusya sahnedeki çekildikten sonra, tek küresel güç haline gelen ve kurulubundan bu yana dünyayı kendisi için serbest pazar, “küresel köy” yapmaktan bařka amacı olmayan ABD, ‘küresel alýpveriř merkezi’ haline getirdiđi postmodern dünya –bařkalarýnýn acý çekmesine aldırmadan- tadýný çýkarmakta, amacýna ulařmanın keyfini yařamaktadır. Tabii ki, bütün Osmanlý Devleti’nin el birliđiyle tasfiyesi, yani Ýslam kültür ve medeniyetinin etkisizleřtirilmesiyle gerçekleřtirilebilmiřtir. Eđilme hayati nokta kasýtlý olarak gözden kaçırmaktadır. Postmodernizmin çözümlenmesinde anahtar kelime ‘Osmanlý’dir. Osmanlý Ýslâmiyetin küresel bilim ve medeniyet üzerindeki etkisini ve önemini Bacon kadar kavrayamamýřsanız, modernizm ve postmodernizm üzerine söyleyeceđiniz her söz, bořlukta kalmaya mahkumdur.

Abdülhakim Murad, bu konuda bunları söylemektedir: Postmodernitenin ve bütün sahte kurtuluřların kadehinden içmiř ve sonra anlamýn tamamýna bizi götüren kesin bir anahtar olarak tanımlanýp bulunan Batý demokrasilerindeki bizim gibi insanlar, tüketim pu olarak modern ve en cazibeli enkarnasyonunda maddenin nursuz ama etkili gücünün gölgesinde kalmýřlık manzarasýný mübah ediyorlar... Oysa, modernitenin açmazýnın ekstremlidi, onun beperi sefaletinin saf göstergesidir: Yalnız yapılar, binlerce kocası anne, çocukların düptüđü iptilalar, evsizler, bađnaz ýrkçýlar, türlerimiz yapý tařlarını yeniden edite etme tehdidinde bulunan fabrikalar, biotekçiler, nizamsýzlyk cilasýnın altýnda fokurdayan bütün zehirler... Bütün bunlar, bizi Ernest Gellner’in gerçekten zaman ařan son din olarak tanımladıđý Ýslam’a dođru daha da sürüklüyor ve -en son dönüř otobüsü olan- hak dinin potansiyel gözler önüne seriyor.

Can kurtaran gemisi

Müslüman nüfusun dünya nüfusu içindeki oranýnın 1990 yýlnda yüzde 12, yirminci yüzyýlın sonunda ise yaklařık yüzde 20 civarında olacağını tahmin ediyor.

olduđunu gördük. Bu oran 2025 yýlýnda tahminen yüzde 30 civarýnda olacaktýr. Peygamber Efendimiz ‘aleyhissalâtu vesselâmýn’ vefatýndan 14 yzyýl sonra da Ýslamiyet, birbirinden epeyce farklı toplumlarda insanları kendine cezbetme devam ediyor. Bu bakýmdan, Ýslam’ýn ihsanları kendine dndrmesinin gerçek niteliđi, dünya tarihinin çok önemli sabitlerinden biri olmakla birlikte, hâla daha, hakkýyla anlaýılmýþ olmaktan hayli uzaktýr.

Bugün Batý’nýn geleneksel Hýristiyan lkelerinin ‘Ýslamlaþma modelleri’ yapadýklarýnda þphe yoktur. Bu demografik bakýmdan en çok ne ýkan rneđi, boksör Muhammed Ali, caz müziđi sanatýsý John Coltrane ve aktivist Malcolm mephurlarla güçlenen Afrikalı-Amerikan Mslmanlardýr. Ýslam’ýn ‘fakirlere yönelik öncelikli tercihi’nin fa vararak, 1981’de Müslüman olan eski Fransýz Komünist Partisi baþkaný Roger Garaudy’nin veya Ýslam’ý ‘smrgencilik karþýtý’ olarak gördüđü için Müslüman olan bale kareografý Maurice Bejart’nin yaný sýra gnt Amerikasý’nda Ýslam’ý farklı saiklerle kabul etmenin yüzde 5’i beyaz çođunluk içinde devam etmektedir.

Müzik dnyasýnýn starları birer ikiþer dine dönüyor

Türkiyemiz’de de postmodern kültürün sahte cazibesinden kendini kuratarýp, Ýslam’a yönelenlere son nek pop müzik sanatýsý Cem Karaca’dýr. Cem Karaca’nýn ölümünden sonra gazetelerde þu ilginç yazýlar yer almýptýr: 1. 2004 tarihli Milliyet gazetesinde popüler kültürde: “Cem Karaca alkýplarla girdi hayatýmýza; tekbirlerle gitti... Rock’tan... Hakk’a...” Can Dündar’a göre: “Müzik dnyasýnýn starları birer ikiþer dine dönüyor, cenazelerinde tekbir sesleri yükseliyor. Peki ne oluyor da ateist rock, Hakk’a kavuþuyor?.. Devrimci þarkýlarıyla hayatýmýza giren Cem Karaca’nýn cenazesi tekbir sesleriyle kaldýrýldý. 1 Mayýs marþlarıyla salonları titreten Timur Sel (Baþucu kitabým Kur’an-ý Kerim’dir) dedi. ‘Mevla’yý bulma yollarýnda sevdadan geçme faslýnda’ olduđunu söyleyen Mazhar Alanson ‘Yandým yandým’ þarkýsýný Kâbe’de Hazreti Muham (Sallallah aleyhi ve sellem) için yazdýđýný aýkladý. Cat Stevens uyuþturucunun penesindeyken Ýslâma döndü ve Yusuf Ýslâ Acaba popular mý dindarlaþýyor? Yoksa din mi poplerleþiyor?”

Müslüman kimliđinden rahatsýz olanlar kabir hayatýna alkýplarla uđurlanýrken; hatta bazýsý cenaze namazý istemezken; deniz kenarýnda kumdan þatolar yapan, akýl taþlarıyla ve midye kabuklarıyla oyalaran Cem Karaca son anda uyandý. “Beni tekbirlerle (aslýnda niyeti dualarla) uđurlayýn” dedi. Tekbir son derece þerefli dir. Ama Ýslamiyette cenaze sessizce, kalben ve kimsenin duymayacađý sadece kendisinin duyacađý dualarla sonsuz hayata yolcu edilir. Cem Karaca kýrgýn gitti. Sanat dnyasýnda kýymeti bilinmedi. Son 10 yýldýr sanat dnyasý ve tanýnmýþ entelektüellerin cenazelerinin alkýplarla uđurlan moda olmuþtu. Cem Karaca vasiyeti ile bu bid’ati yýkmak istedi. En azýndan temelini sarstý. Cem Karaca’nýn cenazesi, yeni bir milat sayýlýr. Gemiþte “Allah yâr” ile bazýları Cem Karaca’yý bir nevi terk ettiler. Piyasanýn arzu ettiđi müzik yerine hissettiđi müziđi yaptý. Kendi ifadesine göre: “... Ateizme gelince ben hiçbir zaman hiçbir yerde yaratany inkâr etmedim.” Müzik grþ ise: “Batý’ya bakmak yerine kendi deđerlerimize yüzümüzü d oradan aldýklarýmýzla nasýl bir sentez oluþturabiliriz” simgesi idi. Elbette Ýslami yapantýsýnda eksiklikleri vardý. Ama k ve yakýnlarýnýn ifadesine göre: “Dindar görünmeye utananlara inat; daima Müslüman görünmek istedi.” Ve bazý geceler ađlayarak Salevat-ý þerifeyi yüksek sesle söyledi. “Ben zavallý biriyim, sana kulluk edemedim, Allahým beni affet” sözleri Ýslâm büyüklerinin sözlerine uygundur. Kendi ifadesi ile Cem Karaca: “Askere gidip de Anadolu’yu görünce, kýrsaldaki hayatýn hiç de dergilerde anlatýldýđý gibi nefis köy manzaralarýndan ibaret olmadýđýný Kerpiç evleri; þalvarlý, poturlu insanlarý; kýz kaýrmaları, yoksulluđu, kan davalarýný görünce bakýþ aým deđipti. Kültürlerle be Dođu Güneydođu kökenli müziđe eđildim. O güne kadar Türkçe þarký hiç sylememiþtim. Fransýzca bile söyledim kulaktan dolma yoktu. Fakat beni anlatan enstrmanýn adý bađlama, beni anlatan þarkýnýn, öykünün dili Türkçeydi. Daha sonra tarzýmý geniple Daha Dođu-Güneydođu’yla kýsýtlý kalmayýp Anadolu’nun her yanýndan trklere eđildim.” (7)

“Þehir bođuluyor, þehrin sakinleri de yle. Güzide dimađların pervasýzlyđý, anlayýþsýzlyđa dnþmþ, hâb-ý gaflet ođurþpertisine dnþmþ bulunan bir Alzheimer hastalýđý halini almýptýr” sözleriyle çađdaþ insanýn dramýnýn çarpýcý bir bi Abdülhakim Murad, “evresel bir kýyâmet karþýlyđý alýnan taktik yapantý, kýsa süreli olarak baþýmýzý göđe erdiriyor; an kalýyor geriye ve bobanma, intihar, depresyon ve uyuþturucu yüklü kiþisel ve sosyal kabristana dnþyor. Yeterlemeye dair sloganlarýmýza rađmen, Machado’yla birlikte acý çekiyoruz: ‘Ýnsanlarla barýþ içinde, ama i organlarýmýzla sava yapayýþ’ ve Nabokov gibi, ‘bepiđin dipsiz bir kuyuya dođu yuvarlandýđý’na kâniyiz” demek ve kurtuluþun Ýslam’da olduđunu þu sözlerle belirtmektedir. Postmodern dünya, fýtratın uzaklaþma hususunda bir panik içindedir. Buna karþýlyk Ýslâm, bütün ihtipamýyla, bizim baþlangýta bize verilen insaniyetimize, fýtratýmýza yeniden eriþme imi Ýslam, barýþ içinde bizi yeniden türümüzün normal vaziyetine döndüren bir hayat kalýbyyla, postmodern yapayýþ okyanusları b selâmetle yol almamýzý mümkün kýlan bir can kurtaran gemisidir.

KAYNAKLAR

1) T.J. Winter(Abdülhakim Murad), Postmodern Dünyada Kýbleyi Bulmak, Gelenek, Ýst. 2004

2) Jean François Lyotard, The Postmodern Condition: A Report on Knowledge (Manchester, 1997), s.71

- 3) Roger Garaudy, Ýnsanlýđýn Medeniyet Destaný, Pýnar, 1995 Ýst. s.121
- 4) Sefa Koyuncu, Irak’ta Kanlý Þafak, 2004 Ýst. s.12
- 5) Richard Appignanesi-Chris Garatt, Herkes Ýçin Postmodernizm, s.28
- 6) Yýlmaz Öztuna, Tarih, MEB, 1976, Ankara, s.271
- 7) Mustafa Necati Özfatura, Türkiye, 10 Nisan 2004

Sefa Koyuncu
sefakoyuncu@hotmail.com

Kaynak:Biyoğrafi Analiz
netapno.com - - 20 Eylül 2005 Salý - 00:00:00
<http://www.netpano.com/haber/308/Postmodern/D%C3%BCnyada/K%C4%B1bleyi/Bulan/Adam>
http://en.wikipedia.org/wiki/Timothy_Winter